

mijmering

schoonheid

Vandaag stond er een interview met Elly Ameling in de krant. Elly wie? Nooit van gehoord. Ze is nu zesentachtig en het Kunstje dat ze kon kan ze nu niet meer, maar ze is nog springlevend! Elly Ameling was tot ca vijftientig jaar geleden het paradepaardje van het Lied. Collega van Willy en Willeke Alberti dan? Nee, ze zong het klassieke Lied met een hoofdletter L.

Och wat zong ze mooi. Een nachtegaal was ze. Ze had een loepzuivere, tinkelende sopraan en een grandioze techniek. Ze had een zeer diepgaande, onontbeerlijke kennis van wat ze zong, namelijk het Duitse en het Franse lied, in de gelukkige combinatie van Schubert en Goethe, Schumann en Heine, Debussy en Verlaine, Fauré en Baudelaire. Ze zong sereen, een beetje seksloos, dat wel, maar als ik God was en ik mocht iemand een mooie stem toebedelen, dan zou die op die van Ameling lijken. In haar gloriejijd was er nog een sopraan die het wereldwijd goed deed en dat was Cristina Deutekom. Het verschil had niet groter kunnen zijn. Ze waren - in ieder geval op muziekgebied, maar vermoedelijk ook als mens - elkaars tegenpool. De een de liederenzangeres van de inhoud en de ander de operazangers van de hoge c, bestreken ze een totaal ander vakgebied en totaal andere podia. Ameling was voor de fijnproevers die kwaliteit boven kwantiteit stellen, Deutekom voor de meer obese types, die van grote porties houden. Deutekom (ze is niet meer) fascineerde me, voor Ameling heb ik grenzeloos respect.

Maar wij hebben nu Duncan, op wiens jonge schouders het loodzware gewicht lag van een natie die haar geluk laat afhangen van zijn overwinning op het songfestival, een wereld waarin buitenkant het met grote glans wint van binnenkant. Niets gezegd over Duncan, die heeft het goed gedaan, maar wat laten we anno 2019 veel moois liggen. Wat hebben we nog weinig oog en oor voor schoonheid, voor studie, voor uren dagen maanden jaren oefenen en ontwikkelen, voor verdieping, voor de essentie van het leven die bescherming zoekt in een van levenswijsheid getuigend Lied.

Marjolijn Sengers, 19 mei 2019